

Schept taal de werkelijkheid of beschrijft ze de werkelijkheid?

Wat er rondom de pandemie gebeurt raakt iedereen. Dat vraagt communicatie en media kunnen niet zonder Taal.

Als taal de werkelijkheid schept dan kunnen woorden een krachtig instrument of zelfs wapen worden. Zoals je dat ook in het Placebo-effect of bij 'self fulfilling profession' ziet. Als we er in geloven werken de 'nep-pillen', het 'nep-nieuws' verbazend sterk.

Hoor je **woorden als een ramp en oorlog** dan brengt ons dat in een angstige houding en willen we vechten om ons leven en dat van anderen te redden. Een oorlog legitimeert macht van de regering om de privacy (met een app) op te offeren in het belang van de vrede en beheersing van de gezondheidszorg. Met deze woorden zie je het als een noodzakelijke ingreep en onderga je het lijdzaam in de hoop dat daardoor de wereld zich betert. Of zie je het als **een kans** tot een wereldwijde omslag in denken?

Woorden zijn dus niet gratis. Ze hebben een grote impact zeker als ze algemeen worden overgenomen en creëren zo een bepaalde werkelijkheid. Woorden geven betekenis en dat leidt tot standpunten die ons houvast bieden in wat we wel of niet moeten doen. Die behoefte is extra groot als er veel onzekerheid is. Voor je het in de gaten hebt ben je in een kamp ingedeeld en is er strijd. Dan wordt de ander een gevaar, ben je allebei alleen; de verbinding is niet meer voelbaar. Daar kun je nog vrede mee hebben ware het niet dat we onderling zo van elkaar afhankelijk zijn.

Nu gaat het naast macht over Leven en Dood.

Er gaan nu meer mensen dood dan vorige jaren in deze tijd en we staan massaal stil bij kwetsbare mensen zoals nooit tevoren! Het doel lijkt mensen te beschermen tegen lijden of de dood. Waarbij het onduidelijk is of het uiteindelijk lijden voorkomt en van wie. Ook willen we voorkomen dat er moeilijke keuzes gemaakt moeten worden. Alsof er niet voortdurend keuzes gemaakt worden over leven en dood. Marktwerking in de zorg veronderstelt keuzes! Verslavende medicijnen (Oxycodon) worden toegestaan die in de VS dagelijks 130 doden veroorzaakt. Welke medicijnen wel worden vergoed en welke niet. Zelfs bij de toegestane maximumsnelheid wordt ingecalculeerd hoeven doden dat mag kosten.

Maar wat mij het meest verontrust is dat deze angst en het vechten tegen de dood ons meer in beweging brengt dan bv een aanstormende klimaatverandering, de macht van de farmaceutische industrie of de marktwerking in de zorg.

In opstellingen hebben we regelmatig **de dood** opgesteld evenals het Leven. Haar vanzelfsprekende stille aanwezigheid in de opstelling bleek soms in tegenspraak met de aanvankelijke 'geconditioneerde' reactie die de kring voelde op het woord 'Dood'. We zijn er beducht voor geworden, bang of voorzichtig, eerbiedig en vaak ook onhandig. Voor velen is het een groot raadsel terwijl haar stille aanwezigheid tegelijk mensen heel dicht bij elkaar kan brengen. Dan blijkt welke mensen en verbindingen er echt toe doen.

Als woorden de werkelijkheid creëren dan **kies ik voor het gebied van de dood voor eerbied, ontzag** of verwondering. Niet iets om tegen te vechten of bang voor te zijn. Ze is de andere kant van het

Leven. Willen we haar zoveel mogelijk op afstand houden of is het iets waar we ons aan over moeten geven? Als een verlossing een uitweg, een raadsel?

Welke woorden we gebruiken, daar ligt onze keuze, onze vrijheid en misschien ook onze verantwoordelijkheid. Wat er nu gebeurt biedt een kans om te erkennen hoe we voor ons geluk wereldwijd van elkaar en van de planeet afhankelijk zijn en verbonden. Deze wereldwijd gedeelde ervaring kan ons laten voelen wat het verschil is als we alles insluiten, als alles er mag zijn. Ook dit virus! Een weg uit de polariteit. Daar bevindt zich onze vrije keuze.

Een bijzondere tijd, hoopvol, confronterend, beangstigend, intiem en vervreemdend? Allemaal!
Ik gun ons de verbinding met ons zelf, met het Onbenoembare en met de ander.

Inge Land

“De verbinding maakt het verschil”!